

Hồi 137

Cao hàn chi cách

X

e ngựa dừng lại.

Lưu Dụ tỉnh dậy khỏi trạng thái tĩnh tọa liệu thương, đang ngạc nhiên tại sao ngưng đi, hy vọng không đụng nguy cơ nào khác!

Vương Thượng Nhan mở cửa xe thò đầu vào: “Bọn ta nghỉ ngơi một canh giờ rồi mới tiếp tục lên đường, để ngựa có thể ăn uống một chút. Lưu đại nhân có muốn ra ngoài hít chút linh khí tự nhiên không? Bầu trời đêm nay rất mê người”.

Lưu Dụ thâm nghĩ gia tướng của cao môn đại tộc nói chuyện cũng quanh quẹo, khoe bày kiến thức, liền cười ngấm ngấm. Gã đứng dậy, đi tới cửa xe: “Nên phái người canh gác mấy chỗ cao và bốn bề, coi như kế sách vạn toàn”.

Vương Thượng Nhan lùi lại nhường đường cho gã xuống xe, có hơi bẽn lèn: “Tôi nào dám sơ suất, đã lo mạng lưới cảnh giới rồi”.

Đến lúc Lưu Dụ tới bên cạnh hấn đưa mắt nhìn bốn phía, thấp giọng nói: “Còn chưa tạ ơn Lưu đại nhân nhanh trí đánh lui Tư Mã Nguyên Hiển, nếu không hậu quả khó kham, tôi mất mạng không thành vấn đề, quan trọng nhất là bảo vệ sự an toàn cho tiểu thư. Lưu đại nhân chiêu đó quả là cực đẹp, tiểu thư tuy không nói gì, bất quá mọi người đều thấy nàng rất cảm kích ngài”.

Lưu Dụ đang thưởng lãm hoàn cảnh trước mắt.

Giữa ánh đèn mờ mờ, giăng ngang trước mắt là một dòng sông nhỏ, không biết có phải vì thường gặp mưa bão, bãi đá vụn hai bên bờ rộng thoáng mấy chục bước, thoải thoải trải mình. Dòng nước lấp lánh dưới ánh trăng sao, cảnh trí mê người đến cực điểm.

Gia tướng Vương phủ dẫn ngựa đi uống nước, nữ quyến trên xe cũng ra hít thở khí trời, yốn là nô tỳ bọc phó theo hầu Vương Đạm Chân.

Chọn này cách dịch đạo hơn nghìn bước, nằm trên bình dã, là một địa phương an toàn không thích hợp để đánh lén, Vương Thượng Nhan quả là khéo léo.

Ài!

Giả như nàng không phải là con gái của Vương Cung, ta nhất định sẽ lợi dụng lúc nàng có ấn tượng đẹp về mình mà toàn lực theo đuổi nàng.

Gã điềm đạm thốt: “Ta chỉ làm theo bốn phận thôi, nếu không Huyền soái sẽ trị ta tội chết, Vương huynh không cần khách khí. À, Đạm Chân tiểu thư đâu?”.

Vương Thượng Nhan còn nghĩ cái Lưu Dụ quan tâm là sự an toàn của Vương Đạm Chân, liền cung kính đáp: “Tiểu thư lên thượng du tắm rửa, bọn ta có người theo bảo vệ”.

Lưu Dụ biết hẳn vì mình không mất một mạng nào mà đánh lui Tư Mã Nguyên Hiển đã sinh lòng kính trọng mình. Bất quá gã đang tâm sự trùng trùng, không có hứng chí huyền thuyên với hắn, vỗ vai hắn nói: “Ta đi hạ du đi! Ta quen uống nước tắm rửa chung với ngựa rồi”.

Câu cuối cùng nói ra mới cảm thấy hối hận, lại không còn thu lại được nữa, giống như lên đài đối diện xướng đối với Vương Đạm Chân, lại hiển lộ mình rõ địa vị thân phận của mình. May là Vương Thượng Nhan có lẽ nghĩ gã tự biết thân phận mà tránh né Vương Đạm Chân, không có thần thái kỳ lạ gì.

Lưu Dụ sải bước đi về phía bãi đá hạ du, trong lòng tràn ngập nỗi chua chát.

Con gái quyền quý nhà cao môn đại tộc tuyệt đối không dễ đụng tới, gã vốn nghĩ Vương Đạm Chân tốt hơn nhiều so với Tạ Chung Tú, lại bị bề ngoài tao nhã của nàng đánh lừa, tính khí tiểu thư có thể không thêm để ý mình là Trương Tam hay là Lý Tứ.

Thật ra câu nói đó của mình có thể là một giọng điệu xúc phạm tới nàng không? Ấn tượng của gã mơ hồ, có phải vì mình hy vọng quên hết những qua lại với nàng?

Nghe Vương Thượng Nhan nói, là Vương Đạm Chân cố ý lãnh đạm với Lưu Dụ gã, cố ý không đề khởi tới gã trước mặt gia tướng. Sau khi đánh lui Tư Mã Nguyên Hiển, nàng chưa gặp mặt gã nói tới nửa câu.

“Vụt”!

Lưu Dụ phủ phục bên sông, tháo khăn cột đầu, nhúng nguyên đầu vào mặt nước trong lạnh đêm khuya.

Cũng giống như tiến vào một thế giới khác.

Đầu óc của gã vụt biến thành linh mẫn tỉnh táo, không còn bản thân mơ hồ, nghĩ ngợi lung tung nữa.

Biên Hoang Tập khẳng định coi như xong, chuyện duy nhất gã có thể làm là nghĩ hết biện pháp tranh thủ quyền vị trong Bắc Phủ binh, có binh quyền trong tay, gã liền có thể triển khai báo thù nhắm tới Tôn Ân và Nhiếp Thiên Hoàn.

Chuyện với Vương Đạm Chân cũng xong, gã và nữ tử xinh tươi làm cho gã thần hồn điên đảo này tuyệt không có kết quả, đổi lại tình huống khác, cả nói chuyện với

nàng cũng không được sự cho phép của xã hội. Sự tách biệt cao môn hàn môn giống như phận thần tiên với người phàm, vọng niệm của gã có thể mang đến tai họa hủy diệt chính mình. Tạ Huyền cũng không bảo vệ được gã.

“Lưu đại nhân!”.

Lưu Dụ ngẩng đầu ướt đẫm khỏi mặt nước, nước sông lạnh buốt từ đầu cổ lặn xuống cổ, vạt áo ướt sạch, gã lại cảm thấy thống khoái vô bì.

Ngoái đầu lại nhìn, cái ghênh tiếp gã là tròng mắt sáng ngời của Vương Đạm Chân.

o0o

Cao Ngạn sức tỉnh xoay người, trong tai đủ thứ âm thanh huyền ảo kỳ quái, toàn thân cứng ngắc đau đớn khó chịu, ngũ tạng nhộn nhạo, gần như muốn rên lớn tiếng, may là kịp thời nhịn được.

Sau khi từ dưới nước bò lên bờ, Đoàn Thanh Nhã không chút tung tích, cũng không nhìn thấy địch nhân đánh lên sau lưng hắn. Lòng nghĩ mình có thể giữ được mạng toàn là nhờ áo giáp mặt bên trong và cái túi nhỏ có khả năng chế ngự chuông kinh nội gia mà mình đeo trên lưng. Bất quá thương thế cũng rất nghiêm trọng, miễn cưỡng bò tới một gốc cây bên bờ, mất đi tri giác, mãi cho đến bây giờ.

Từ gốc cây nhìn ra, Vu Nữ hà thượng du ánh đuốc chiếu lối nhỏ bóng người, hắn tuy nhìn không rõ, trong tai lại không ngừng vang lên tiếng nước bị bơm bè gỗ bị đẩy vào dòng nước.

Cao Ngạn thắm than xong rồi, lại chìm vào cơn hôn mê.

o0o

Yến Phi và Kỷ Thiên Thiên đi bộ ra Chung lâu, đám chiến sĩ nghiêm nghị thành kính.

Kỷ Thiên Thiên cất bước bên Yến Phi đi về mặt Tây, nói: “Biên Hoang tứ cảnh, Thiên Thiên đã thấy ‘Bình kiều nguy lập’ và ‘Chung lâu quan viễn’, hai cảnh kia có tên tuổi dễ nghe gì đây?”.

Yến Phi sinh ra cảm giác mê hồn nữ tử tiền tình lang xuất chinh, đi qua từng trấn từng trấn đèn, cái nào cái nấy tỏa ánh sáng dưới đất, Dạ Oa Tử tựa như có một phong thái mê người khác. Chàng nhẹ nhàng đáp: “Đệ tam cảnh của Biên Hoang Tập gọi là ‘Dĩnh hà bỉ ngạn’, chỉ cần nàng tìm một chỗ tùy tiện ngồi xuống ở bờ đông Dĩnh Thủy, bất kể là ban ngày hay ban đêm, không những có thể thưởng thức hết cảnh đẹp dọc bờ Biên Hoang Tập, còn có thể nhìn thấy tình huống phồn vinh tàu thuyền qua lại trên đường sông. Đệ tứ cảnh là...”.

Kỷ Thiên Thiên ngắt lời chàng: “Cái Thiên Thiên muốn biết là đệ tam cảnh, hiện tại đã mãn nguyện, đệ tứ cảnh để ngày sau nói cho Thiên Thiên biết nghe?”.

Lại quay đầu cười hỏi: “Các người là đi bảo vệ Thiên Thiên?”

Đội mười hai chiến sĩ Hồ Hán hỗn tạp đã trải qua sự chọn lựa đặc biệt theo sau từ Chung lâu đi ra liền lớn tiếng vang dạ.

Kỷ Thiên Thiên cười ngọt: “Cám ơn các người!”.

Yến Phi vẫn còn nghĩ ngợi về lời nói hồi nãy của nàng.

Nàng cố ý lưu lại đệ tứ cảnh không hỏi, chính là tỏ suy nghĩ âu lo, buổi sớm đừng nên nói chuyện buổi chiều của con người trong chiến tranh, sợ Yến Phi nói hết tứ cảnh không khác gì là bàn giao xong xuôi hậu sự. Trên sự thật trước khi chinh chiến không có ai không sợ lời nói không may mắn không cát lợi. Kỷ Thiên Thiên nói chàng sau này hãy nói cho nàng biết, chính là muốn chàng sống còn về lại gặp nàng, dẫn nàng đi du ngoạn khắp bốn cảnh. Đã đến biên duyên của quảng trường, Kỷ Thiên Thiên dừng bước: “Đưa người ngàn dặm, cũng có lúc chia tay, Thiên Thiên tiễn anh đến đây, tôi còn phải đi tìm Cơ Biệt nữa!”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Có chuyện gì còn quan trọng hơn là ngồi trấn Chung lâu chỉ huy toàn cục vậy?”.

Kỷ Thiên Thiên hiện ra thần tình tinh quái thích náo nhiệt, vui vẻ đáp: “Tôi muốn nhờ gã chế một mẻ đạn tròn, lúc triệt thoái bọn ta có thể đổ trên đường, cản trở kỵ binh địch”.

Yến Phi thờ người, tiếp đó cười khà khà: “Nhờ nàng mới nghĩ ra được, có diệu dụng như vậy, Cơ Biệt tất sẽ tận lực tính biện pháp. Đạn tròn nếu có mũi nhọn giống như một mũi, hiệu dụng sẽ càng lớn hơn”.

Kỷ Thiên Thiên vui vẻ: “Đề nghị hay!”.

Chợt nắm lấy tay áo chàng, ghé sát bên tai chàng dịu giọng: “Tôi biết kẻ anh đi đối phó là Tôn Ân, y có thể là người khó dụng chạm nhất trong thiên hạ, nhưng bọn ta

không còn biện pháp nào hay hơn. Nhớ phải sống còn quay về gặp tôi, không có anh tôi biến thành không còn gì nữa”.

Nói xong đi ra ngoài, nhìn chàng với ánh mắt thâm tình, đi bảy tám bước mới xoay người quẹo đi.

Yến Phi nhìn nàng cùng đội chiến sĩ theo hầu đi xa, trong lòng kích động từng trận. Ngọn lửa yêu đương Kỷ Thiên Thiên đột nhiên bùng cháy. Đối diện trước mắt tuy là chiến tranh tàn khốc vô tình có thể khiến cho chàng mất đi tất cả, nhưng ít ra giờ phút này chàng cảm thấy mình đang ôm ấp tất cả. Ngày tháng đơn điệu lạc lõng và tuyệt vọng đã thành quá khứ, cái nghênh tiếp chàng là một tương lai tràn trề những ẩn số không biết được, nhưng chính vì được mất khó định, sinh mệnh mới hiển hiện ra hình dáng độc đáo đặc thù.

Đối với ngọn lửa thương yêu mà Kỷ Thiên Thiên không một chút e dè, chàng rất cảm kích trong lòng.

Yến Phi thu vén tâm tình, lướt về phía Tây môn.

ooo

Thuyền đội từ bến tau đi ra, ngược dòng Bắc thượng, mười mấy chiến thuyền tối thui không đèn đuốc, chỉ có “yểm dịch đăng” treo ở đầu thuyền và đuôi thuyền, giúp các thuyền trong thuyền đội biết phương vị của nhau.

Dẫn đầu là Phi điều thuyền có năng lực tác chiến tối cao của Hán bang, đầu nhọn như chim, bốn dàn mái chèo, chỉ ăn nước cỡ ba bốn thước, hai cột buồm, buồm đầu một trượng năm thước, buồm lớn bốn trượng tám thước.

Loại chiến thuyền này tổng cộng có bảy chiếc, tuy không bì được với năng lực tác chiến của Song đầu thuyền của Đại Giang bang, nhưng trong các bang phái ở Biên Hoang Tập cũng đủ xưng ngôi đệ nhất.

Mười lăm chiến thuyền đều có đặt máy bắn tên ở đầu thuyền có thể bắn xa một ngàn năm trăm bước, mỗi lần có thể bắn liên tục tám mũi nỏ, đủ sức bắn lủng thuyền nhỏ. Đối phó tàu thuyền hình thái nhỏ của Hoàng Hà bang, có thể sinh ra sức phá hoại cực lớn.

Từ con số sáu chục người trên mỗi một thuyền trong Phi điều hạm, những thuyền còn lại chỉ cho phép chứa ba chục người, bọn họ chỉ có thể quần thảo trên sông với

dịch nhân, một khi thuyền lật lên bờ, chỉ còn nước bỏ chạy. Cho nên sự hung hiểm của chuyến này thật khó tính được.

Âm Kỳ đứng trên vọng đài của Phi điều hạm dẫn đầu, mục quang nhìn về phía bờ sông tối tăm đằng trước.

Kỷ Thiên Thiên đã sai người thông tri cho Tống Mạnh Tề trước, nhưng không có ai biết Tống Mạnh Tề có nhận được tin tức hay không, càng không rõ hình thế có cho phép bọn Tống Mạnh Tề chờ đợi binh chi viện của bọn họ đến nơi không.

Đang lúc chiến tranh tiến hành, không ai nắm chắc được chuyện xảy ra vào giờ phút tới.

Âm Kỳ không những là đại tướng tâm phúc của Đồ Phụng Tam, còn là người rành thủy chiến nhất trong Kinh Châu quân, nhưng trận này gã lại không có tới một nửa phần nắm chắc. Nếu không phải mỗi một chiến thuyền đều do thủ hạ của gã lèo lái, gã cả một chút xíu lòng tin cũng mất hết.

Trong ba bang phái xưng hùng sông biển, luận theo thủy chiến, Hoàng Hà bang chỉ có thể xếp hạng chót, bất quá cái đối phương dùng là chiến thuyền quen sử dụng, còn bên mình còn chưa rành đặc tính của chiến thuyền, lại lọt vào thế tác chiến ngược dòng, thật không dám nuôi hy vọng quá lắm.

May là gã đầu phải muốn đánh tan thuyền đội của Hoàng Hà bang, chỉ là muốn trì hoãn dịch nhân.

Chiến tranh bất kể thắng bại, luôn có người phải hy sinh, chỉ có ôm tâm tình đó, mới có thể sáng tạo kỳ tích.

Âm Kỳ sai thủ hạ làm đèn hiệu, mười lăm chiến thuyền dần dần tăng tốc, nhắm hướng Bắc thẳng tiến.

oOo

Đồ Phụng Tam và Mộ Dung Chiến dừng ngựa đứng trên vùng đất cao phía Tây Nam ngoài Biên Hoang Tập, quan sát tình huống mặt Nam.

Bộ đội gồm một ngàn Kinh Châu quân và năm trăm chiến sĩ Tiên Ti hợp thành đã vào vùng rừng thưa bình dã cách bọn họ nửa dặm chờ lệnh.

Đồ Phụng Tam quay đầu liếc nhìn, lòng tràn ngập cảm thán: “Cái đêm trước khi ta đến Biên Hoang Tập, ta từng ở đây nhìn Biên Hoang Tập đèn đuốc huy hoàng, lúc đó chưa từng nghĩ tới sẽ vì bảo vệ Biên Hoang Tập mà liều cái mạng già này. Thế sự khó toan lường, đối với ta mà nói, đâu có ngờ như vậy”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Biên Hoang Tập là một địa phương kỳ dị, có sức cảm nhiễm không chỗ nào khác bì kịp, có thể đồng hóa bất cứ một ai. Sinh hoạt tập quán ở đây, đến bất cứ chỗ nào khác đều không thể là tập quán. Cứ như năm xưa ta quay về Trường An, chưa đến mười ngày đã muốn chạy đi”.

Đồ Phụng Tam điềm đạm thốt: “Mộ Dung huynh đừng trách ta mới quen mà đã nói nhiều, Tiên Ti tộc của các người tuy chiếm hữu địa phận Quan Đông, trông có vẻ mạnh mẽ mà lại là yếu. Trước tiên là trên Quan trung có Điều Trường vạch đất xưng vương, phần nhiều đã cất mông lợi ích của các người. Thứ nữa Phù Kiên ngày nào chưa chết, thủy chung là tay bồng bất khoái lùi. Giết y không được, không giết y càng không được. Phù Kiên nói gì vẫn còn là để quân trên danh phận đối với các người, ai làm thịt y, người khác liền lấy lý do đó mà xuất quân, liên thủ đến thảo phạt các người”.

Mộ Dung Chiến cười khổ: “Đồ huynh nhìn rất thấu triệt, sự thật quả là như vậy. Đối lại là người khác, bọn ta còn có thể cậy vào thiên tử ban lệnh cho chư hầu, nhưng Phù Kiên vẫn còn có người ủng hộ, hơn nữa còn ôm lấy Trường An, còn có thể lên thông báo tin tức cho tay chân cũ như bọn Ngốc Phát Ô Cô, mặt mưu đánh ngược lại, làm cho bọn anh em họ của ta phải đau đầu vô cùng”.

Đồ Phụng Tam nói: “Nhân bất vị kỷ, thiên tru địa diệt. Bất luận tình huống phương Bắc phát triển ra sao, chỉ cần người giữ chắc Biên Hoang Tập, là có chỗ an thân giữ mạng. Mộ Dung huynh mình bạch ý tứ của ta chứ? Tộc nhân của người cũng có thể có cái ổ an lạc để tỵ nạn”.

Mộ Dung Chiến giật mình: “Đa tạ Đồ huynh chỉ điểm”. Định nói lại ngưng, cuối cùng không nói gì nữa.

Đồ Phụng Tam cười khoan thai: “Ta và người đêm nay sống chết khó lường, sao không nói hết những gì muốn nói chứ?”.

Mộ Dung Chiến có vẻ bẽn lèn: “Ta vốn muốn hỏi Đồ huynh có ý tưởng như vậy, có phải không coi trọng Hoàn Huyền? Ta lại sợ nói như vậy sẽ làm cho người không thích”.

Đồ Phụng Tam bình tĩnh đáp: “Trái lại là đằng khác, ta còn xem trọng Hoàn Huyền hơn bất cứ một ai, bởi ta rõ con người của y ra sao, cũng chỉ có người như y mới có thể thành tựu đại nghiệp. Nhìn lại phương Nam, trừ Tạ Huyền ra, căn bản không có ai là đối thủ của y. Bất qua nghe đồn Tạ Huyền trong trận chiến Phì Thủy có quyết chiến

với Mộ Dung Thùy, thân mang nội thương, kể đó lại trước sau giao thủ với Nhậm Dao và Trúc Bất Quy, thương thế càng nghiêm trọng, cho nên trốn ở Quảng Lăng dưỡng thương. Cơ hội ngàn năm có một này, Nam quận công tuyệt không thể bỏ qua”.

Mộ Dung Chiến hỏi dò: “Ta có nên cung hỉ Đồ huynh không?”.

Đồ Phụng Tam cười khở: “Người nghe ta nói không có chút xiu hào hứng nào, cho nên không biết có nên cung hỉ ta không hả? Đó là có lý do khác, hơn nữa nói ra thì dài dòng, với lại ta không quen thổ lộ tâm sự với người ta, xin thứ cho ta bày đặt chuyện”.

Y giơ roi ngựa, chỉ vào chỗ rừng sâu trải ngang đông tây cách ngoài hai dặm: “Nhân mã của Thiên Sư quân chắc đã tiến vào nơi đó, cho nên thường có chim chóc giật mình bay lên, may là bọn ta đã đến sớm một bước, nếu để cho địch nhân đến tiểu cốc trước bọn ta, bọn ta chỉ còn nước quay về tử thủ Biên Hoang Tập”.

Mộ Dung Chiến chợt cảnh giác, quay về mặt Tây.

Ánh đèn thoáng lên, tiếp đó lại nhoáng lên hai lượt.

Đồ Phụng Tam cũng đưa mục quang về hướng ánh đèn lấp loáng, lúc này ở đằng xa lại thấy ánh đèn hiệu giống như vậy.

Mộ Dung Chiến vui mừng: “Thám tử của bọn ta đã bắt rõ tình huống, thời điểm hành quân đã đến!”.

Đồ Phụng Tam cười khà khà: “Để bọn ta chơi một trò lý thú với lão Từ”.

Y rút trong mình ra một hỏa tiễn, nghiêng sang bên Mộ Dung Chiến để hấn môi lửa, phát tay, hỏa tiễn xông thẳng lên trời.

“Bình!”.

Hỏa tiễn nổ bắn năm màu, đẹp mắt vô cùng.

Bộ đội hậu phương được chỉ thị, toàn quân khởi hành, nhắm tiểu cốc tiến tới.

Hai người vẫn ở yên tại chỗ giám thị tình huống bên địch, bất quá cho dù địch nhân có lập tức gia tăng hết tốc lực lao đến ngăn cản, cũng phải lợt sau tối thiểu một dặm lộ trình.

Bắn hỏa tiễn báo tin một cách ngang nhiên như vậy, không đơn thuần là hạ lệnh cho bộ đội lên đường, còn thừa cơ thông tri cho Kỷ Thiên Thiên trên Quan Viễn Đài trong Biên Hoang Tập, lại là kế là mê hoặc bên địch.

Chỉ cần thống soái bên địch hao phí tâm thần nghĩ ngợi xem có hầm bẫy hay không, đã có thể trì hoãn quân cơ rồi.

Đây chính là kỳ chiêu Đồ Phụng Tam nghĩ ra.

Mộ Dung Chiến thâm nghĩ luận về tài trí, Đồ Phụng Tam thật không dưới bất cứ một ai bên địch, kiên luôn lão mưu thâm toán thì phải chiếm tiên cơ, tuyệt không phải may mắn mà được.

Đồ Phụng Tam vui vẻ thốt: “Thiên Sư quân có Từ Đạo Phúc binh pháp xếp hạng nhất, luận võ công cũng trên Lư Tuấn, gần bằng Tôn Ân. Tính toàn Biên Hoang Tập, kẻ gã muốn giết nhất là ta”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Trên bảng ‘Ngoại Cửu Phẩm cao thủ’ gã xếp hạng thứ tư, nếu có thể giết chết lão ca người, có thể vinh thăng một cấp, từ hạng tư nhảy lên hạng ba. Ngoài ba hạng đầu và trong ba hạng đầu có thể là hai chuyện khác biệt hoàn toàn”.

Đồ Phụng Tam cười nói: “Kẻ ta muốn giết nhất lại không phải là Nhiếp Thiên Hoàn ngôi thứ nhì mà là Tôn thiên sư đầu bảng, chí khí của ta chắc cao hơn Từ Đạo Phúc”.

Mộ Dung Chiến nói: “Đêm nay không phải là thời điểm tốt để tranh xếp hạng, Kỹ tài nữ của bọn ta đã chọn Yến Phi đối phó Tôn Ân, bọn ta nên hy vọng hấn không làm cho giấc mộng đẹp của Đồ huynh người hụt hẫng mới đúng”.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Yến Phi!”

Mộ Dung Chiến nhíu mày: “Người không coi trọng Yến Phi sao?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Ta không biết, thật không biết. Yến Phi và Tôn Ân đều là cao thủ cao thâm khôn lường, thực lực khó mà tính toán, lúc mạnh lúc yếu, chưa động thủ chứng kiến thì ông trời cũng khó mà phán đoán”.

Mộ Dung Chiến đôi mắt lấp lánh, trầm giọng: “Địch nhân bắt đầu di động rồi!”.

Đồ Phụng Tam kéo ngựa quay đầu: “Thời gian chia nhau hành sự đã đến! Nhớ lưu ý pháo hiệu trên trời”.

Nhìn Đồ Phụng Tam phóng xuống triền đồi, Mộ Dung Chiến thúc bụng ngựa, bỏ đi sang bên kia.

- o O o -